

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017r.

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nożykowska

Ławnicy: M. K., K. S.

Protokolant: Maciej Przesmycki

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa N. T.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o ustalenie stosunku pracy

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powódki N. T. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 180 złotych (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 listopada 2015 r. powódka N. T. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w W. z roszczeniem o ustalenie, że w okresie od 15 lutego 2015 r. do 23 marca 2017 r. jej męża A. T. łączył z pozwanym stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, w zadaniowym systemie czasu pracy, jak również zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Argumentując na rzecz powództwa, powódka wskazała, że A. T. współpracował ze stroną pozwaną w ramach stosunku pracy w sposób ciągły, stały i zorganizowany, a miejscem wykonywania pracy była filia w S.. Strona powodowa wskazała, że do obowiązków A. T. należała m.in. sprzedaż części samochodowych, a także dodatkowe prace m.in. polegające na paleniu w piecu. Strona powodowa wskazała, że z uwagi na wysokie koszty mieszkania w W. A. T. przystał na propozycję pracodawcy bezpłatnego zamieszkania na terenie zakładu pracy i cały czas pozostawał w dyspozycji pracodawcy. Strona powodowa podkreśliła, że panu A. T. pracodawca powierzył mienie w postaci komputera służbowego. Uzasadniając interes prawny strona powodowa powołała się na treść orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2009 r. (sygn.. akt I PK 156/09) wskazując, że w powództwie o ustalenie istnienia stosunku pracy zawsze zawiera się interes prawny nie tylko aktualny ale i przyszły, nie tylko w sferze zatrudnienia lecz i ubezpieczenia społecznego (pозew k. 2-7).

W odpowiedzi na pozew pozwany podniósł zarzut braku legitymacji biernej procesowej pozwanego. (...) S.A. w W. wskazał, że A. T. nigdy nie był zatrudniony przez (...) S.A., jak również nie otrzymywał od tej spółki żadnego wynagrodzenia (odpowieź na pozew k. 41-42).

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na wniosek powódki wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) sp. z o.o. w W. (postanowienie k. 136).

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2016 r. pełnomocnik powódki sprecyzował żądanie pozwu domagając się ustalenia istnienia stosunku pracy z (...) sp. z o.o., natomiast w stosunku do (...) sp. z o.o. cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (protokół rozprawy k. 177-180).

Pozwany (...) sp. z o.o. wniósł o oddalenie powództwa w całości, wskazując że strony nie łączył stosunek pracy. Według pozwanego, strona powodowa nie wykazała również istnienia interesu prawnego (protokół rozprawy k. 177-180).

Postanowieniem z dnia 13 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie w stosunku do pozwanego (...) S.A. w W. (postanowienie k. 181).

Na rozprawie w dniu 18 maja 2017 r., strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie (protokół rozprawy k.187-190).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w W. był dystrybutorem części i akcesoriów samochodów oraz olejów i smarów dostarczanych przez (...) S.A. w W. w ramach umowy franczyzy (umowa o świadczenie usług dystrybucyjnych k. 144-156).

Pozwany prowadził działalność dystrybucyjną w wynajmowanym (...) S.A. lokalu zlokalizowanym przy ul. (...), w S. (umowa o świadczenie usług dystrybucyjnej- k 144- 148, aneks nr (...) do umowy o świadczenie usług dystrybucyjnych k. 157-158, umowa podnajmu części lokalu użytkowego k. 165-169, faktury VAT- 87-126).

Znajdujący się w S. budynek był prywatną własnością pana I. S. i jego współnika. Pan S. był współnikiem i prezesem spółki (...). Część pomieszczeń znajdujących się w tym budynku była podnajmowana przez (...) sp. z o.o. spółce (...) S.A. celem prowadzenia filii (umowa podnajmu- k 165-169,

Wszystkie osoby współpracujące z (...) sp. z o.o. miały założoną własną działalność gospodarczą. Spółka (...) nie zatrudniała pracowników (zeznania świadka R. W. k. 177v-178v, protokół elektroniczny k. 181).

Na początku 2015 r. do prezesa (...) sp. z o.o. w W. I. S. zadzwonił znajomy z pytaniem, czy byłaby możliwość, aby jego znajomy mógł przyrzeć się jak działa i funkcjonuje branża pozwanego. Znajomy I. S. powiedział mu, że osoba którą chce polecić, ma zamiar założyć własną firmę (zeznania słuchanego za pozwanego I. S. k. 188-190).

W lutym 2015 r. A. T., obywatel Ukrainy skontaktował się z prezesem (...) sp. z o.o. w W. I. S. powołując się na wspólnego znajomego. Pan S. oświadczył A. T., że możliwość zapoznania się z dystrybucją części samochodowych istnieje w S., w jednej z filii (...) S.A. Jednocześnie udzielił A. T. informacji jak wygląda logistyka, dobór części, sprzedaż i dobór dokumentów. Pan S. polecił panu D. T. aby pokazał panu T. jak wygląda specyfika prowadzenia takiej działalności. Pan T. miał się wszystkiemu przyglądać i uczyć się słownictwa branżowego. W trakcie rozmowy pan S. nie obiecywał panu T. umowy o pracę, nie było mowy o zatrudnieniu, nie ustalano żadnego wynagrodzenia (zeznania świadka D. T. k. 178v-180, protokół elektroniczny k.182, zeznania słuchanego za pozwanego I. S. k. 188-190, protokół elektroniczny- k 191).

W rozmowie w prezesem A. T. zapewnił pozwanego, że ma mieszkanie w W.. (zeznania słuchanego za pozwanego I. S. k. 188-190, protokół elektroniczny- k 191).

W tamtym czasie spółka (...) nie miała potrzeby zatrudnienia pracownika. Pan S. powiedział panu T., że jeśli nauczy się i zacznie z nimi współpracę, to ma duże szanse na dobre obroty (zeznania słuchanego za pozwanego I. S. k. 188-190, protokół elektroniczny- k 191).

A. T. przyjechał do S. i obserwował co robią akwizytorzy. nie przebyła w filii stale, wyjeżdżał i przyjeżdżał kiedy chciał. Nie przebywał w filii codziennie, (zeznania świadka R. W. k. 177v-178v, protokół elektroniczny k. 181, zeznania świadka D. T. k. 178v-180, protokół elektroniczny k.182).

A. T. bez pozwolenia nocował na terenie filii (zeznania słuchanego za pozwanego I. S. k. 188-190, protokół elektroniczny- k 191, zeznania świadka R. W.- k 177-178, protokół elektroniczny- k 182).

A. T. nie był zatrudniony przy ocieplaniu i malowaniu budynku w S.. Budynek był wyposażony w automatyczny piec olejowy, który nie wymagał stałej obsługi (zeznania świadka R. W. k. 177v-178v, protokół elektroniczny k. 181, zeznania świadka D. T. k. 178v-180, protokół elektroniczny k.182).

Pozwany nie wydawał A. T. poleceń. A. T. nie miał powierzonych żadnych zadań, nie przydzielono mu narzędzi pracy, a ponadto nie podlegał nadzorowi (zeznania słuchanego za pozwanego I. S. k. 188-190, zeznania świadka D. T. k. 178v-180, protokół elektroniczny - k.182, zeznania świadka R. W. k. 177v-178v, protokół elektroniczny- k. 181,).

W dniu 23 marca 2015 r. w pomieszczeniu znajdującym się na trzecim piętrze budynku należącego do (...) sp. z o.o. doszło do powstania ogniska zapalnego, skąd przedostał się czad do pozostałych pomieszczeń, w tym do pokoju zajmowanego przez A. T.. A. T. zmarł na skutek zatrucia tlenkiem węgla prawdopodobnie w wyniku nieumyślnego zaproszenia ognia. Zmarły został znaleziony przez pana D. T., który wezwał straż pożarną i policję (opinia k. 21-25, protokół sądowo-lekarskich oględzin i sekcji zwłok k. 26-27, odpis zupełny aktu zgonu k. 17, zeznania słuchanego za pozwanego I. S. k. 188-190, zeznania świadka D. T.- k 178v-180, protokół elektroniczny - k.182).

Stan faktyczny w sprawie niniejszej został ustalony przez Sąd na podstawie przedstawionych przez strony dokumentów oraz ich kserokopii, których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania, podstaw ku temu nie znalazł z urzędu także Sąd.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się również na zeznaniach świadków R. W. D. T., którym Sąd dał wiarę w całości wobec uznania ich za spójne, logiczne i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym.

Podstawę czynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania słuchanego za pozwanego I. S., które Sąd uznał za wiarygodne w całości, wobec ich potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym zeznaniami świadków i złożonymi dokumentami.

Złożone przez pana S. zeznania w charakterze świadka zostały przez Sąd pominięte z uwagi na to, że doszło do zmiany podmiotowej po stronie pozwanej, co wiązało się z koniecznością przesłuchania go ponownie w charakterze strony.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że naczelną zasadą postępowania cywilnego, w tym postępowania odrębnego w sprawach z zakresu prawa pracy jest kontrydiktoryjność.

Sąd rozstrzygając niniejszą sprawę opierał się na przedstawionych przez strony dowodach oceniając ich wiarygodność. Obie strony miały pełną swobodę w zgłaszaniu wniosków dowodowych.

Po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu, powódka skierowała pozew przeciwko (...) sp. z o.o. Kwestią podlegającą rozpoznaniu w niniejszej sprawie było zatem ustalenie, czy zmarłego A. T. łączył z (...) sp. z o.o. stosunek pracy.

Ciężar dowodu wykazania, że łączący strony stosunek prawny miał cechy stosunku pracy spoczywał na stronie powodowej.

Zgodnie z art. 189 kpc każdy może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Wystąpienie z powództwem o ustalenie jest dopuszczalne wtedy, gdy strona wykaże interes prawny w dochodzeniu takiego ustalenia. Interes prawny w rozumieniu art. 189 kpc występuje wówczas, gdy istnieje niepewność stanu prawnego lub prawa; niepewność ta powinna być jednak obiektywna, tj. zachodzić według rozumnej oceny sytuacji, a nie tylko subiektywna, tj. według odczucia powoda. Interes ten należy rozumieć jako potrzebę wprowadzenia jasności co do konkretnego stosunku prawnego lub prawa – w celu ochrony przed grożącym naruszeniem sfery uprawnień powoda (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1987 r., III CRN 57/87, OSNPG 1987, Nr 7, poz. 27).

Decydujący dla korzystania z formy powództwa o ustalenie prawa lub stosunku prawnego jest wyłącznie interes prawny powoda, który stanowi kryterium zasadności wyboru tej formy ochrony praw. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, pojęcie interesu prawnego powinno być interpretowane z uwzględnieniem szeroko pojmowanego dostępu do sądów w celu zapewnienia należytego ochrony prawnej. Należy zatem pojmować go elastycznie, z uwzględnieniem celowościowej jego wykładni, konkretnych okoliczności danej sprawy i od tego czy w drodze innego powództwa strona może uzyskać pełną ochronę (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 stycznia 2004 r., II CK 387/02).

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem interes prawny nie występuje, gdy zainteresowany może na innej drodze osiągnąć w pełni ochronę swoich praw i gdy występuje równocześnie inna forma ochrony praw powoda (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 listopada 2006 r., I CSK 252/06 PiP (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1997 r II CKN 201/97, MoP Nr (...), wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 1998 r. II CKN 572/97 wyrok Sądu Najwyższego z 5 października 2000 r., II CKN 750/99, wyrok Sądu Najwyższego z 29 marca 2001 r., I PKN 333/00, Pr. i Pr Nr (...), s. 43).

Sąd ma obowiązek badania z urzędu czy istnieje interes prawny powoda uzasadniający oparcie powództwa na art. 189 kpc, gdyż interes prawny jest materialnoprawną przesłanką powództwa o ustalenie. Co do zasady brak jest interesu prawnego w domaganiu się ustalenia, gdy stronie przysługuje roszczenie o zapłatę.

W ocenie Sądu powódka jako uprawniony członek rodziny ma interes prawny w żądaniu ustalenia istnienia stosunku pracy pomiędzy zmarłym A. T., a pozwanym z tego powodu, że ustalenie to pozwoli powódce skorzystać z uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Interes ten polega na uzyskanie potwierdzenia zatrudnienia u pozwanego w ramach stosunku pracy z powodu konieczności usunięcia stanu niepewności co do charakteru łączącej strony umowy i jej konsekwencji dla sfery m.in. ubezpieczenia społecznego. Dopuszczalność ustalenia w takim przypadku istnienia stosunku pracy przyjął Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 14 września 1998 roku sygn. akt. I PKN 334/98.

Wobec ustalenia przez Sąd Rejonowy istnienia interesu prawnego po stronie powodowej, okolicznością zasadniczą, wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie w dalszej kolejności, było ustalenie, czy między zmarłym a pozwanym doszło do nawiązania stosunku pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p.

Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. (art. 22. § 1 kodeksu pracy).

Stosownie do art. 22 § 1 kodeksu pracy cechami charakterystycznymi dla stosunku pracy jest zatrudnianie pracownika za wynagrodzeniem i zobowiązanie go do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem. Niezbędnym warunkiem dla zakwalifikowania umowy zlecenia bądź innej umowy cywilnoprawnej jako umowy o pracę, jest ustalenie, że przeważający charakter mają cechy istotne dla umowy o pracę, jak: osobiste wykonywanie pracy, podporządkowanie pracownika, co do czasu, miejsca i sposobu wykonywania pracy, a także świadczenie tej pracy w warunkach obciążenia podmiotu zatrudniającego ryzykiem prowadzenia zakładu pracy.

Jak podkreśla się w orzecznictwie o pracowniczym charakterze zatrudnienia nie decyduje rodzaj pracy, ale wykonywanie jej przede wszystkim w warunkach podporządkowania poleceniom pracodawcy, konkretyzującym czynności, które w ramach umówionego rodzaju pracy ma pracownik wykonać, a także wskazującym sposób oraz

czas i miejsce ich wykonywania (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 1998r. I PKN 170/98 OSNP 1999/11/369).

Nie może przy tym budzić wątpliwości, że o rodzaju stosunku prawnego łączącego strony decyduje nie nazwa, lecz rzeczywista wola stron, którą należy interpretować biorąc pod uwagę, stosownie do art. 65 kodeksu cywilnego w związku z art. 300 kodeksu pracy okoliczności, w których zostały złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Podkreślić przy tym należy, że za szczególnie istotne elementy konstrukcyjne umowy o pracę uważa się obowiązek osobistego świadczenia pracy przez pracownika oraz element podporządkowania pracownika pracodawcy przez czas wykonywania pracy i na obowiązku pracownika stosowania się do dyspozycji pracodawcy.

Jednocześnie wskazać należy, iż polski system prawny nie przewiduje przymusu zawierania umów o pracę zezwalając stronom na swobodne podejmowanie decyzji co do tego jaki charakter ma mieć ich współpraca, która może nastąpić w ramach umowy quasi zlecenia, umowy o dzieło, umowy o świadczenie usług z osobą prowadzącą działalność gospodarczą, umowy cywilnej nienazwanej czy też w ramach stosunku pracy, który również może przybrać różne formy.

Podkreślić należy, że w warunkach ustroju społeczno-ekonomicznego opartego na zasadach gospodarki rynkowej podstawowe znaczenie w obrocie prawnym ma autonomia woli stron kreująca swobodę umów. Oznacza to większy respekt dla woli podmiotów stosunków prawnych, lecz jednocześnie większą odpowiedzialność tych podmiotów za następstwa podejmowanych przez nie indywidualnych decyzji. Prowadzi to w obrocie prawnym do uszanowania intencji i woli stron, która znajduje wyraz bezpośrednio w składanych przez nie oświadczeniach woli, a zwłaszcza w zawartych przez nie umowach. Dotyczy to w jednakowym stopniu wszystkich umów, w tym także umów dotyczących świadczenia pracy.

Zatrudnienie nie musi mieć charakteru pracowniczego. Praca może być świadczona także na podstawie umów cywilnoprawnych (por. wyrok SN z 9 grudnia 1999 r., I PKN 432/99, OSNAPiUS 2001 nr 9, poz. 310). Nie narusza to art. 22 § 1 i § 1¹ k.p. O wyborze rodzaju podstawy prawnej zatrudnienia decydują zainteresowane strony (art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p.), kierując się nie tyle przesłanką przedmiotu zobowiązania, ile sposobu jego realizacji (por. wyrok SN z 13 kwietnia 2000 r., I PKN 594/99, OSNAPiUS 2001 nr 21, poz. 637).

Co prawda, o charakterze prawnym danego stosunku zatrudnienia nie rozstrzyga jedynie nazwa umowy, ale przede wszystkim jej treść, jednakże nazwy umowy nie można zignorować, bo nazwa ta przynajmniej pośrednio świadczy o zgodnym celu i zamiarze stron umowy co do rodzaju kreowanego ową umową stosunku prawnego. Inaczej mówiąc, o istocie i charakterze stosunku prawnego wynikającego z umowy decyduje zamiar stron i cel umowy, jednak w razie wątpliwości co do tego, jaka była intencja stron (co do rodzaju umowy) za rozstrzygające należy uznać to, co znalazło wyraz w bezpośrednich oświadczeniach woli stron i w dokonanej przez nie kwalifikacji czynności prawnej, wyrażonej w nadanej jej nazwie. Wola stron obejmuje bowiem również samą nazwę czynności prawnej, na podstawie której można odtworzyć intencje (zgodny cel i zamiar) stron przy składaniu oświadczeń woli. Umowa cywilnoprawna z reguły określa nie stanowisko, na jakim następuje zatrudnienie, lecz rodzaj zleczanych czy powierzonych czynności. Nadana umowie określona treść nie przesądza o charakterze łączącego strony stosunku prawnego, ale nie można zakładać, że strony, mające pełną zdolność do czynności prawnych, miały zamiar zawrzeć umowę o innej treści (np. umowę o pracę), niż tę, którą zawarły (por. wyrok SN z 10 października 2003 r., I PK 466/02, Prawo Pracy 2004 nr 3, s. 35).

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy niezbicie świadczy, że A. T. nigdy nie łączył z (...) sp. z o.o. stosunek pracy. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków R. W., D. T., jak również zeznania przesłuchanego w charakterze strony I. S. nie wykazały, że A. T. był w okresie od 15 lutego 2015 r. do 23 marca 2015 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w (...) sp. z o.o. Nie kwestionując okoliczności, że A. T. w powyższym okresie przebywał w S. na terenie filii (...) S.A., nie można uznać, że świadczył pracę na rzecz (...) sp. z o.o. Tym bardziej nie świadczy o tym fakt, że zwłoki A. T. zostały znalezione w budynku, gdzie pozwany prowadził działalność dystrybucyjną.

Przesłuchiwany w sprawie świadkowie i I. S. zgodnie przyznali, że A. T. przyjechał do S., aby przyjrzeć się i bliżej poznać specyfikę pracy w branży dystrybucji części samochodowych, gdyż zamierzał otworzyć własną firmę, a strona powodowa nie przedstawiła żadnych kontrdowodów, aby tezę tę obalić. I. S., jako osoba z którą skontaktował się A. T., stanowczo zaprzeczył okoliczności jakoby obiecywał zatrudnienie A. T. na podstawie umowy o pracę. Ustaleń w tym przedmiocie nie potwierdzili świadkowie, wskazując, że A. T. przebywał w S. jedynie aby poznać specyfikę działalności pozwanego. Co więcej, żadna z przesłuchanych osób, nie była świadkiem wydawania mu poleceń, czy powierzania jakichkolwiek zadań. W tym miejscu nieprawdziwe są twierdzenia pozwu, jakoby powód miał zostać zatrudniony przy obsłudze pieca. Jak bowiem wynika z zeznań świadków i pozwanego, piec był automatyczny i nie potrzebował stałej obsługi.

Postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby ktokolwiek obiecywał A. tyshchenko zawarcie umowy o pracę, aby uzgodniono warunki takiej umowy, ani by była ona wykonywana. Strona powodowa nie wykazała, aby pan T. miał obowiązek świadczenia pracy codziennie, w wyznaczonych przez pozwanego godzinach, pod stałym nadzorem i kierownictwem pozwanego. Z materiału dowodowego nie wynika także, aby wykonywał na rzecz pozwanej jakiegokolwiek usługi czy prace.

Z treści art. 232 k.p.c. wynika, że obowiązek dowodzenia obciąża strony. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zachowana nadal w przywołanym przepisie możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu stanowi jedynie wspierające uprawnienie Sądu. Może być ono wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach, zaś Sąd nie może zastępować stron w wypełnianiu ich procesowych obowiązków. Takie działanie Sądu z urzędu może być odbierane jako naruszenie prawa do bezstronnego Sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 roku, sygn. akt V CKN 175/2000, OSP 2001, zesz. 7-8, poz. 116). W realiach rozpoznawanej sprawy, skoro strona powodowa twierdziła, że A. T. łączył z pozwanym stosunek pracy, to w celu wygrania sprawy powinna była przedłożyć dowody potwierdzające ten fakt. Tymczasem, ani zeznania zawnioskowanych przez powódkę świadków ani zresztą zeznania pozwanego, jak również dokumenty dołączone do akt sprawy, nie potwierdzają prezentowanego przez powódkę w tym przedmiocie stanowiska.

Z tego powodu wobec uznania, iż strona powodowa nie wykazała, aby pana A. T. łączył z pozwanym stosunek pracy, Sąd oddalił powództwo.

Konsekwencją rozstrzygnięcia jest orzeczenie o kosztach. Na koszty w niniejszej sprawie składa się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej obliczone w oparciu o § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w brzmieniu obowiązującym na datę wytoczenia powództwa na kwotę 180 zł.

Z tego powodu, na mocy cytowanych powyżej przepisów, orzeczono jak w sentencji.